

การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบของภาพยนตร์คัดเฉพาะเรื่อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบของภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายทั้ง 9 เรื่องที่นำมาศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะพิจารณาแบบแผนหรือองค์ประกอบต่าง ๆ ในด้านรูปแบบและเนื้อหาที่ภาพยนตร์ทั้งหมดมีอยู่ร่วมกัน เพื่อเป็นข้อมูลในการนำไปพิจารณาร่วมกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์กลวิธี ในการใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายในบทที่แล้ว อันจะทำให้ทราบว่า ภาพยนตร์ทั้งหมดสามารถที่จะจัดอยู่ในกลุ่มของภาพยนตร์แนวใหม่แนวเดียวกันได้หรือไม่ ทั้งนี้ เนื่องจาก McQuail (1994) ได้กำหนดเกณฑ์ที่จะตัดสินรูปแบบของเนื้อหาที่จะสามารถจัดเป็นแนว (Genre) ไว้ว่า จะต้องพิจารณาจากคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- 1) มีลักษณะเฉพาะตัวซึ่งเป็นที่จดจำกันได้ระหว่างผู้ผลิตกับผู้รับสาร
- 2) ถูกกำหนดขึ้นจากหน้าที่ รูปแบบ และเนื้อหา
- 3) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมานาน มีธรรมเนียมแบบแผนที่แพร่หลายคุ้นเคยและมีแนวโน้มที่จะรักษารูปแบบทางวัฒนธรรมที่มีมาแต่เดิมเอาไว้ แม้ว่าอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาเกิดขึ้นภายในกรอบเดิมบ้างก็ตาม
- 4) เป็นสิ่งที่ดำเนินไปตามโครงสร้างที่สามารถคาดเดาได้ของการเล่าเรื่องและการลำดับเหตุการณ์ และแม้มีความแตกต่างหลากหลายไปบ้างแต่ก็อยู่ในแก่นเรื่องที่เป็นพื้นฐาน

การที่จะวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบของภาพยนตร์ได้นั้น จำเป็นจะต้องอาศัยกรอบหรือเกณฑ์ในการพิจารณาซึ่งจะทำให้ทราบถึงขอบเขตในการวิเคราะห์เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในการนี้ ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์ในการวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาที่ จีรบุญย์ ทัศนบรรจง (2534) ใช้ในการศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะของภาพยนตร์ไทยยุคนิยมประเภทวัยรุ่น มาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบของภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายทั้ง 9 เรื่อง โดยจะพิจารณาตามหัวข้อดังต่อไปนี้

- 1) มุมมอง (Point of View)
- 2) โครงสร้าง (Structure)
- 3) แนวคิดหลัก (Theme)
- 4) การสร้างตัวละคร (Characterization)
- 5) แรงจูงใจ (Motivation)

6) ฉาก (Scene)

5.1 มุมมอง (Point of View)

จากการวิเคราะห์ พบว่า มุมมองที่มีต่ออาหารของภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมาย ทั้ง 9 เรื่องมีลักษณะร่วมกัน กล่าวคือ ภาพยนตร์จะมองอาหารด้วยมุมมองแบบ Subjective โดยจะไม่มองอาหารหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหารในเรื่องในสถานะที่เป็นกลางและถูกนำมาใช้เพื่อจุดประสงค์ในการบริโภคอย่างเดียวนั้น แต่ภาพยนตร์ทุกเรื่องล้วนมองอาหารในแง่มุมใดแง่มุมหนึ่ง และมีนำอาหารใช้อย่างตั้งใจ โดยมีจุดประสงค์ที่จะนำเสนอความหมายบางอย่างที่เฉพาะเจาะจง ทั้งนี้ เนื่องจากการที่อาหารโดยตัวของมันเองแล้วเป็นผลผลิตทางด้านสังคมและวัฒนธรรมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมแต่ละแห่งซึ่งย่อมมีมุมมองเกี่ยวกับอาหารและปรัชญาทางด้านอาหารการกินที่ไม่เหมือนกัน และภาพยนตร์ทั้ง 9 เรื่องจากต่างวัฒนธรรมจะใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายโดยอาศัยสาระหรือความสำคัญทางด้านวัฒนธรรมที่ติดมากับอาหารนั้นมาประกอบประกอบที่สำคัญในการสื่อความหมาย ดังนั้น อาหารและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหาร ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมการกิน การปรุง หรือวิธีการมองความสำคัญของอาหารจะบ่งบอกให้เราทราบถึงลักษณะนิสัย อารมณ์ความรู้สึกนึกคิด โลกทัศน์ ภูมิหลังทางครอบครัว หรือสถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจของผู้คนในแต่ละวัฒนธรรมได้ตามกรอบแนวคิด "กินอย่างไรเป็นอย่างนั้น" (You are what you eat) และตามหลักการจากกฎว่าด้วยการสัมผัส (Law of Contagion) ที่มองพฤติกรรมปรุงและกินอาหารเป็นการสัมผัสในรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีองค์ประกอบคือ แหล่งที่มาหรือผู้ส่ง (Source) ซึ่งก็คือผู้ปรุง, สาระ (Essence) บางอย่างของผู้ปรุงที่ส่งผ่านตัวสื่อกลาง (Medium) ซึ่งก็คืออาหาร และผู้รับ (Recipient) ซึ่งก็คือผู้ที่กินอาหารนั่นเอง

อย่างไรก็ดี พบว่า ภายใต้กรอบมุมมองแบบ Subjective ที่มีต่ออาหารของภาพยนตร์ที่นำมาศึกษานั้น ภาพยนตร์แต่ละเรื่องได้มีการพัฒนาทิวทัศน์ในการสื่อความหมายที่มีลักษณะเฉพาะตัวแตกต่างกันออกไปในด้านรายละเอียดเกี่ยวกับการมองบทบาทของอาหาร ได้แก่

1) การมองบทบาทของอาหารในการสื่อความหมายถึงการเป็นช่องทางให้กับความต้องการด้านจิตใจ ลักษณะนี้จะปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Like Water for Chocolate ซึ่งใช้ตัวอาหารโดยตรงเป็นหนทางในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดทั้งในแง่บวกและลบที่ไม่อาจเปิดเผยได้ของตัวละครซึ่งได้รับความกดดันทางด้านจิตใจอย่างดีด้า และในภาพยนตร์เรื่อง The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover มีการใช้กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหารการกิน ได้แก่ การไปกิน

อาหารในภัตตาคารรวมทั้งใช้สถานที่และเวลาในระหว่างกินอาหารเป็นหนทางที่จะนำไปสู่การตอบสนองความต้องการทางกามารมณ์ของตัวละครคือ จอร์จี่น่า

2) การใช้อาหารเพื่อนำเสนอถึงจุดขัดแย้ง ความแตกต่าง หรือผลกระทบระหว่างวัฒนธรรม 2 วัฒนธรรมในประเด็นเกี่ยวกับอาหารการกิน ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *The Scent of Green Papaya* โดยใช้ตัวอาหารคือมะละกอและอาหารเช้าแบบตะวันตกเพื่อสื่อความหมายถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมเวียดนามแท้ ๆ กับวัฒนธรรมตะวันตก ผ่านตัวละครสองตัวที่เกี่ยวข้องกับอาหารสองอย่างดังกล่าว ได้แก่ หมุยกับคุณเจียน , ในภาพยนตร์เรื่อง *Big Night* มีการใช้กิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหารเพื่อสื่อความหมายถึงจุดขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมด้านอาหารการกินแบบอิตาลีที่พยายามต่อสู้ยืนหยัดเพื่อจะรักษาเอกลักษณ์แห่งตนในดินแดนที่มีวัฒนธรรมด้านอาหารการกินที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิงอย่างอเมริกา , ในภาพยนตร์เรื่อง *Eat Drink Man Woman* มีการใช้กิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ การปรุงอาหารของพ่อและลูกสาวที่ทำงานในร้านฟาสต์ฟู้ดในการสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางด้านอาหารการกินจากภายนอกที่หลงไหลเข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตอันเร่งรีบในสังคมได้หวั่นไม่ว่าจะเป็นการไปกินอาหารนอกบ้านหรือการกินอาหารฟาสต์ฟู้ด , ในภาพยนตร์เรื่อง *Tampopo* ในฉากย่อย ๆ ที่อยู่นอกโครงเรื่องหลัก มีการใช้กิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ ธรรมเนียมปฏิบัติในการกินบะหมี่ในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการกิน สปาเกตตี้ ในวัฒนธรรมตะวันตกมาสื่อความหมายถึงจุดขัดแย้งทางวัฒนธรรม 2 วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และในภาพยนตร์เรื่อง *Babette's Feast* มีการใช้กิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ วิธีการมองความสำคัญ ของอาหารใน 2 วัฒนธรรม คือ วัฒนธรรมเดนมาร์กกับวัฒนธรรมฝรั่งเศสในการนำเสนอจุดขัดแย้งทางวัฒนธรรมโดยผ่านตัวละครคือ บาเบตซึ่งมาจากวัฒนธรรมด้านอาหารการกินแบบฝรั่งเศส กับ ชุมชนชาวคริสต์ซึ่งมาจากวัฒนธรรมด้านอาหารการกินของเดนมาร์กซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อทางศาสนา

3) การมองบทบาทของอาหารในการสื่อความหมายถึงการเสียดสี ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *ฉลุย 1* ที่ใช้อาหารคือ ขนมครกเจี๊ยตและขนมครกคุณภาพในการเสียดสีผู้บริโภคนในสังคมที่หลงไหลแต่สิ่งไร้สาระฉาบฉวย แต่ไม่สนใจสิ่งที่ให้สาระประโยชน์ , ในภาพยนตร์เรื่อง *The Last Supper* มีการใช้อาหารสื่อความหมายถึงการเสียดสีอุดมการณ์ความคิดแบบเสรีนิยมและอนุรักษนิยมสุดขั้วซึ่งต่างยึดมั่นในความคิดตัวเองว่าถูกต้อง แต่หาว่าความคิดคนอื่นไม่ดีไปหมด โดยผ่านการใช้มืออาหารที่นักศึกษาทั้ง 5 คนจัดขึ้นทุกวันอาทิตย์เพื่อต่อลงแขกอนุรักษนิยมมาแสดงความเห็นในประเด็นต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับแนวความคิดแบบเสรีนิยมก่อนที่จะฆ่าทิ้ง , ในภาพยนตร์เรื่อง *Tampopo* มีการใช้กิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ พฤติกรรมบนโต๊ะอาหาร ในการสื่อความหมายเสียดสีคนบางคนที่ชอบวางตัวเป็นผู้มีรสนิยมในการกินและเป็นผู้มีระดับ แต่พอเข้า

ไปในภัตตาคารฝรั่งเศสก็ไม่สามารถจะสั่งอาหารได้เพราะไม่รู้จัก และในภาพยนตร์เรื่อง *The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover* มีการใช้กิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ พฤติกรรมและบทสนทนาบนโต๊ะอาหารในการสื่อความหมายเสียดสีตัวละครคือ สปีก้าที่ชอบวางท่าเป็นคนชั้นสูงที่รู้จักอาหารฝรั่งเศสเป็นอย่างดีและยังเที่ยวไปสั่งสอนมารยาทคนนั้นคนนี้ แต่ตัวเองกลับแสดงพฤติกรรมและมารยาทอันเลวร้ายออกมาในเวลาอาหาร

4) การมองบทบาทของอาหารในการสื่อความหมายถึงศิลปะ ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *Tampopo* ที่มองอาหารอันได้แก่ บะหมี่ ในวัฒนธรรมญี่ปุ่นว่าเป็นศิลปะที่ประกอบไปด้วยแง่มุมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการปรุงที่สลับซับซ้อน การค้าขาย หรือแม้แต่วิธีการกินที่พิถีพิถัน ไม่ใช่ใครจะปรุงจะกินอย่างไรก็ได้ และในภาพยนตร์เรื่อง *Babette's Feast* ซึ่งมองมื้ออาหารแบบฝรั่งเศสแท้ที่บาเบตบรรจงปรุงแต่งว่า มีความเทียบเท่ากับศิลปะในแง่ของบทบาทหน้าที่ กล่าวคือการเป็นช่องทางหรือสื่อกลาง (Medium) ในการถ่ายทอดความรู้สึกที่งดงาม จินตนาการ ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ของศิลปิน (ผู้ปรุง) ไปสู่ผู้เสพงานทางศิลปะ (ผู้ที่กินอาหาร) และส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาวะทางจิตใจให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้นหรือเกิดโลกทัศน์หรือมุมมองต่อชีวิตแบบใหม่ที่ลึกซึ้งขึ้นกว่าเดิม

5) การมองบทบาทของอาหารในการรักษาความสัมพันธ์ในครอบครัว ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *Eat Drink Man Woman* ซึ่งใช้กิจกรรมเกี่ยวอาหารในวิถีชีวิตตามแบบวัฒนธรรมจีนในการสื่อความหมายถึงการรวบรวมผูกพันครอบครัวเอาไว้ด้วยกัน โดยเฉพาะท่ามกลางปริบททางสังคมและเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวที่แตกแยกไปคนละทิศละทางให้เข้ามาบรรจบกันแม้ในช่วงเวลาสั้น ๆ ก็ตาม และในภาพยนตร์เรื่อง *Babette's Feast* ซึ่งใช้อาหารในการรักษาความสัมพันธ์ในครอบครัวชุมชนชาวคริสต์ซึ่งมีเป้าหมายในชีวิตร่วมกัน โดยอาศัยอาหารที่สองพี่น้องมารีนาและฟิลิปป์ทำไปแจกจ่ายให้ผู้ยากไร้ คนป่วย และผู้ที่ไม่สามารถดูแลตัวเองได้เหมือนเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน และการใช้ตัวอาหารได้แก่อาหารค่ำแบบฝรั่งเศสแท้ในการเยียวยาความสัมพันธ์ที่สั่นคลอนของคนในชุมชนนี้

จากข้อมูลที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า มุมมองของภาพยนตร์ที่ใช้อาหารในการสื่อความทั้ง 9 เรื่องมีแบบแผนร่วมกันในการมองความหมายของอาหารว่า เป็นตัวถ่ายทอดสาระสำคัญนอกเหนือไปจากจุดมุ่งหมายเพื่อการบริโภคเท่านั้น โดยอาศัยข้อมูลทางวัฒนธรรมของอาหารตลอดจนถึงที่ภาพยนตร์นั้น ๆ ต้องการจะพูดถึงมาเป็นปัจจัยในการสร้างความแตกต่างให้กับรายละเอียดของการสื่อความหมาย

5.2 โครงสร้าง (Structure)

จากการศึกษาพบว่า ภาพยนตร์ที่นำมาศึกษาทั้ง 9 เรื่องโครงสร้างในการผูกเรื่องราวโดยอาศัยอาหารเป็นศูนย์กลาง โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

1) การใช้ตัวอาหารโดยตรงหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหารเป็นศูนย์กลางของเรื่อง อาหารทำหน้าที่เป็นแกนหลักที่ทำหน้าที่โยงใยเรื่องราวทั้งหมดไว้ด้วยกัน โดยให้ตัวละครเอกซึ่งมีความผูกพันเกี่ยวข้องกับอาหารในฐานะ "ผู้ให้อาหาร" (the Provider of Food) ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งผู้ปรุงอาหาร ผู้นำเสนออาหาร หรือไม่กี่ผู้ขายอาหาร และใช้อาหารนั้นในการโยงใยชีวิตของตัวละครอื่น ๆ ให้เข้ามาสู่เรื่องราวของคน ได้แก่

- แอมโปโป จากเรื่อง Tampopo มีฐานะเป็น "ผู้ให้อาหาร" คือบะหมี่แก่ตัวละครอื่น ๆ ในเรื่อง เพราะเธอเป็นทั้งผู้ปรุงและผู้ขายบะหมี่

อย่างไรก็ดี จะเห็นได้ว่า นอกจากบทบาทของแอมโปโปในการเป็น "ผู้ให้" อาหารแล้ว ตัวละครตัวนี้ยังอยู่ในฐานะ "ผู้รับ" อีกด้วย เพราะก่อนที่เธอจะสามารถเรียนรู้ถึงศิลปะของการปรุงและค้าขายบะหมี่ได้นั้น แอมโปโปมิได้มีความสามารถนั้นด้วยตัวของเธอเอง แต่เธอต้องอาศัยความช่วยเหลือ คำแนะนำ และเคล็ดลับในการปรุงบะหมี่จากตัวละครอื่น ๆ อันได้แก่ ชายคนขับรถบรรทุกกับคู่หูของเขา ปรมาจารย์ทางด้านบะหมี่ และซูเซซึ่งเป็นพ่อครัวประจำบ้านเศรษฐี ซึ่งคนเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการผลักดันให้แอมโปโปก้าวขึ้นยืนหยัดในฐานะ "ผู้ให้อาหาร" คือบะหมี่แก่คนอื่น ๆ และประสบความสำเร็จ

-บาเบต จากเรื่อง Babette's Feast มีฐานะเป็น "ผู้ให้อาหาร" เนื่องจากเธอมีหน้าที่เป็นทั้งแม่ครัวและสาวใช้ของมาร์ติน่าและฟิลิปป์ อาหารที่เธอทำได้แก่ อาหารพื้นบ้านอย่าง Ale Bread ซึ่งเธอเรียนรู้จากสองสตรีชรา และอาหารค้ำแบบฝรั่งเศสแท้ ๆ ที่บาเบตได้จัดเตรียมอย่างสุดฝีมือเพื่อเลี้ยงชุมชนชาวคริสต์และนายพลที่เป็นแขกรับเชิญ

-ปों กับ โต้ง จากเรื่อง ฉลุย 1 มีฐานะเป็น "ผู้ให้อาหาร" แก่คนอื่น ๆ เพราะทั้งสองคนเป็นทั้งผู้ปรุงและผู้ขายอาหารคือ ขนมครกเจ็ดสีและขนมครกคุณภาพ

-ริชาร์ด จากเรื่อง The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover มีฐานะเป็น "ผู้ให้อาหาร" เพราะเขาเป็นพ่อครัวประจำภัตตาคารซึ่งต้องปรุงอาหารฝรั่งเศสเลี้ยงตัวละครอื่น ๆ ได้แก่ สปีก้า

จอร์จิน่าและไมเคิล และเขายังเป็นผู้ให้อาหารที่มีวิธีการเสพเฉพาะตัวอย่างการรณรงค์ให้แก่จอร์จิน่าและไมเคิล เพราะริชาร์ดเป็นคนจัดสถานที่ให้ทั้งสองคนได้ร่วมรักกัน และในตอนท้ายเรื่อง ริชาร์ดยังได้ปรุงอาหารจากศพไมเคิลเพื่อช่วยจอร์จิน่าและคนอื่น ๆ ในการแก้แค้นสปีก้า

- คิต้า จากเรื่อง Like Water for Chocolate อยู่ในฐานะ "ผู้ให้อาหาร" แก่ตัวละครตัวอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นมามาเอเลน่า เปโดร โรเซาร่า และเกอร์ทรูดีส ตลอดจนลูกของโรเซาร่า เพราะเธอเป็นแม่ครัวประจำบ้าน เด ลา การ์ซา อาหารที่คิต้าทำมีทั้งอาหารตามปรกติธรรมดา และอาหารพิเศษที่เธอใช้เป็นช่องทางในการถ่ายทอดความรู้สึก อย่างเช่น นกกระทาอบซอสกลีบกุหลาบหรือพริกหยวกสอดไส้

- หมุย จากเรื่อง The Scent of Green Papaya อยู่ในฐานะ "ผู้ให้อาหาร" แก่ตัวละครตัวอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวนายหญิงหรือคุณเจียน เพราะเธอมีหน้าที่เป็นสาวรับใช้และเป็นแม่ครัวอาหารที่หมุยทำมีทั้งอาหารที่เป็นแบบฉบับเวียดนามแท้ ๆ อย่าง Grilled Beef with Papaya Salad และอาหารเช้าแบบตะวันตกที่ทำให้คุณเจียนกิน

- ชู จากเรื่อง Eat Drink Man Woman อยู่ในฐานะ "ผู้ให้อาหาร" แก่ตัวละครอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นลูกสาวทั้งสามคนที่มากินอาหารกับเขาทุกค่ำวันอาทิตย์ หรือลูกค้าในภัตตาคารของโรงแรมซึ่งเขาทำงานอยู่ที่นั่น อาหารที่เขาปรุงเป็นอาหารจีนแบบดั้งเดิมที่มีกรรมวิธีสลับซับซ้อนและต้องอาศัยฝีมือในการปรุง

- นักศึกษาทั้งห้าคน จากเรื่อง The Last Supper อยู่ในฐานะ "ผู้ให้อาหาร" แก่ตัวละครอื่น ๆ ได้แก่แจกรับเชิญหัวอนุรักษ์นิยมเพราะพวกเขาเป็นเจ้าภาพในการเลี้ยงอาหารค่ำให้แก่แจกเหล่านั้น แต่เขาได้ใช้อาหารเป็นข้ออ้างในการล่อลวงแจกหัวอนุรักษ์นิยมมาฆ่าให้ตาย อาหารที่พวกเขานำมาเสิร์ฟให้แก่แจกจะสะท้อนลักษณะนิสัย โลกทัศน์ และอุดมการณ์ความคิดของแจกเป็นอย่างดี ซึ่งได้แก่ แอปเปิ้ลพายและแฮมเบอร์เกอร์เนื้อ

- ปรีโม จากเรื่อง Big Night อยู่ในฐานะ "ผู้ให้อาหาร" แก่ตัวละครอื่น ๆ ในเรื่องได้แก่แจกหรือที่ได้รับความนิยมเป็นเกียรติในคืนอันยิ่งใหญ่ของร้าน The Paradise อาหารที่เขาปรุงคืออาหารแบบอิตาเลียนแท้ ๆ ทั้งกรรมวิธีการปรุงและรสชาติของอาหาร เช่น ข้าว Risotto หรือ Timpano

จะเห็นได้ว่า ตัวละครเอกในภาพยนตร์ดังกล่าวนี้จะมีบทบาทสำคัญในการใช้อาหารทำ

หน้าที่โยงโยวิถีชีวิตของตัวละครอื่น ๆ ให้เข้ามาเกี่ยวข้องในฐานะผู้ที่กินอาหารเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจะ
 ได้รับผลบางอย่างจากการกินอาหารนั้นในลักษณะที่เป็นเหตุเป็นผล และทำให้เกิดเรื่องราวทั้งหมด
 ขึ้นมา ยกตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์เรื่อง Like Water for Chocolate ตัวละครเอกของเรื่องคือ คิต้า
 มีหน้าที่หลักในการเป็น "ผู้ให้อาหาร" แก่ตัวละครตัวอื่น ๆ ในเรื่อง ทุกคนจึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับเธอ
 ในฐานะผู้กินอาหารของเธอ ไม่ว่าจะเป็นมาม่าเอเลน่า เปโดร โรเซาร่า และเกอร์ทรูดิส ทุกคน
 จะอยู่ในฐานะผู้รับ (Recipient) "สาระ" (Essence) ที่ถ่ายทอดผ่านตัวอาหารที่มีคิต้าซึ่งเป็นผู้ส่ง
 (Source) การปรุงอาหารให้ทุกคนได้กิน ซึ่งโครงสร้างนี้จะนำไปตามกฎว่าด้วยการสัมผัส และการ
 กินจะส่งผลกระทบต่อตัวผู้ที่กินต่างกันออกไป ดังเช่นผลจากการกินอาหารที่ชื่อ นกกระทาอบ
 ซอสกลีบกุหลาบที่เกิดขึ้นกับทุกคนจะแตกต่างกันไปตามความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้ที่ปรุง เปโดรนั้นถึงกับ
 เคลิบเคลิ้มหวามหวีและตระหนักถึงความรู้สึกที่คิต้ามีต่อตัวเขา ส่วนเกอร์ทรูดิสก็ไม่สามารถ
 สกคคคคความปรารถนาอันเกิดจากการที่ร่างกายของเธอเป็นที่ที่ความต้องการของคิต้ากับเปโดร
 ได้มาบรรจบกันทำให้เธอต้องหนีไปกับหัวหน้าทัพปฏิวัติซึ่งปรากฏด้วยามที่เธอกำลังต้องการคนที่
 จะช่วยดับไฟปรารถนาในใจเธอได้ มาม่าเอเลน่าและโรเซาร่าซึ่งรู้สึกถึงปฏิกิริยาผิดปกติที่เกิดขึ้น
 จากการกินอาหารที่คิต้าปรุงเกิดความรู้สึกไม่พอใจแต่มีการแสดงออกต่างกัน มาม่าเอเลน่าแกล้ง
 บ่นว่าเรื่องรสของอาหาร ส่วนโรเซาร่าขอตัวลูกไปจากโต๊ะอาหารทันที

จะเห็นได้ว่า ภาพยนตร์ทั้ง 9 เรื่องมีลักษณะโครงสร้างในการผูกเรื่องราวที่เหมือนกัน แต่
 จะมีความแตกต่างกันไปในรายละเอียดของวัฒนธรรมด้านอาหารการกินนั้น ๆ และสิ่งที่ภาพยนตร์
 ต้องการพูดถึง

2) ปมขัดแย้งที่ปรากฏในภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมาย จะเป็นปมขัดแย้งที่
 เกี่ยวข้องกับเรื่องของอาหารการกิน ไม่ว่าจะปมขัดแย้งจะเกิดจากเรื่องของอาหารโดยตรงหรือการที่
 ปมขัดแย้งในเรื่องนำไปสู่การใช้อาหารเพื่อคลี่คลายปมขัดแย้งดังกล่าว ลักษณะเช่นนี้จะปรากฏใน
 ภาพยนตร์ที่นำเอาอาหารมาใช้ในการสื่อความหมายทั้ง 9 เรื่อง และปมขัดแย้งที่เกิดขึ้นจะผลักดัน
 ให้ตัวละครเอกกระทำพฤติกรรมอะไรสักอย่างเพื่อหาทางออกให้กับชีวิตไม่ว่าจะกระทำดังกล่าวจะ
 ผิดหรือถูกในด้านศีลธรรมหรือในสายตากคนทั่วไปหรือไม่ อันจะนำไปสู่การเกิดบทสรุปของเรื่อง

ในภาพยนตร์เรื่อง Tampopo ตัวนางเอกคือแทมโปโป เกิดปมขัดแย้งในใจที่เกิดจากการ
 การไม่สามารถทำให้ร้านบะหมี่ประสบความสำเร็จได้ เนื่องจากว่าตัวเธอเป็นผู้ที่ทำบะหมี่และมอง
 บะหมี่จากมุมมองของผู้ทำซึ่งไม่เข้าใจว่าลูกค้าต้องการรสชาติและบริการอย่างไรบ้าง เข้าทำนอง
 "ผงเข้าตาตนเองเขี่ยไม่ออก" แทมโปโปไม่เข้าใจว่าเหตุใดร้านบะหมี่ของเธอจึงไม่ได้รับความนิยม
 จากลูกค้าและมองไม่ออกว่าจุดด้อยของร้านเธออยู่ที่ตรงไหน ดังนั้น เมื่อชายคนขับรถบรรทุก

เข้ามากินขนมปังและกลั้วที่จะวิจารณ์รสชาติของขนมปังและการบริการของแอมโปโปตรง ๆ ทำให้แอมโปโปเริ่มมองเห็นช่องทางในการที่จะนำร้านไปสู่ความสำเร็จ แอมโปโปจึงขอความช่วยเหลือจากชายคนขับรถบรรทุกซึ่งมีความสำคัญในเรื่องทั้งในฐานะผู้ที่กินอาหารและผู้ช่วยให้แอมโปโปบรรลุสิ่งที่ต้องการ นั่นคือ การประสบความสำเร็จในการค้าขาย

ในภาพยนตร์เรื่อง *Babette's Feast* นั้น ตัวละครเอกคือ บาเบตซึ่งในอดีตเคยเป็นหัวหน้าแม่ครัวในภัตตาคารระดับหรูหรรษาในกรุงปารีส แต่จำเป็นต้องหนีภัยสงครามกลางเมืองในฝรั่งเศสในปี 1871 เพื่อมาขออาศัยอยู่กับสองพี่น้องมาร์ติน่าและฟิลิปป์ในชุมชนหมู่บ้านเคร่งศาสนาในเดนมาร์กที่ทุกคนในชุมชนดำเนินชีวิตเรียบง่าย ธรรมดา และสมถะตามหลักศาสนา โดยเฉพาะเรื่องอาหารการกิน เพราะมีจุดมุ่งหมายในการดับกิเลสในจิตใจไม่ให้ยึดติดกับรูปลักษณ์ภายนอกของอาหาร แต่อันที่จริงแล้วมีเหตุผลแฝง (Latent) ก็คือ คนพวกนี้อยู่ในสภาพภูมิประเทศที่ค่อนข้างแร้นแค้น ไม่ค่อยมีอาหารการกินให้เลือกได้มากนัก เมื่อบาเบตซึ่งถือได้ว่าเคยเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมด้านอาหารการกินอันสูงส่งของฝรั่งเศสต้องมาเจอกับอาหารที่ชื่อ Ale Bread ที่ทั้งหน้าตาและรสชาติแสนจะธรรมดา ๆ และเป็นอาหารที่กินเพียงเพื่อประทังชีวิตเท่านั้น บาเบตไม่สามารถพูดอะไรได้เพราะเธอมาอยู่ในฐานะผู้อาศัยที่มาขอพึ่งบุญสองสตรีชรา และเธอก็ยอมรับสภาพ แต่ลึก ๆ แล้วเธอก็ข่มอดไม่ได้ที่จะนึกถึงความงดงามและประณีตพิถีพิถันของอาหารฝรั่งเศสที่ตัวเองเคยมีวิถีชีวิตผูกพันอยู่กับมัน ในฐานะผู้ที่ทำหน้าที่โดยตรงในการนำเสนออาหารอันแสนหรูหรรษาให้กับลูกค้า บาเบตต้องการจะมอบความรู้สึกงดงามที่เกิดจากการกินอาหารเลิศรสให้กับชุมชนชาวคริสต์ในโอกาสสำคัญวันครบรอบวันเกิด 100 ปีของบิดาของมาร์ติน่าและฟิลิปป์ เธอจึงไม่รีรอที่จะทุ่มเทแรงกายแรงใจและเงินทั้งหมดที่มีลงไปในการทำอาหารครั้งนี้

ในภาพยนตร์เรื่อง *ฉลุย 1* ปมขัดแย้งเกิดขึ้นกับป๋องและโต้งเมื่อพวกเขาทำขนมครกคุณภาพออกขายแทนขนมครกเจ็ดสีในครั้งแรกเพราะต้องการที่จะมอบสิ่งดี ๆ และสาระให้กับผู้บริโภคบ้าง แต่สิ่งที่เขาได้รับคือการที่กิจการต้องพังลงไม่มีชิ้นดีเพราะไม่เป็นที่ต้องการของผู้บริโภคซึ่งจะยินดีกับสีอันสวยงามฉูดฉาดของอาหารมากกว่าจะสนใจสาระหรือคุณประโยชน์ใด ๆ ป๋องกับโต้งจึงต้องกลับไปมีชีวิตแบบคนตกงานอีกครั้งหนึ่งและยังโดนพ่อค้าที่มาสั่งขนมไปขายว่าอย่างเสีย ๆ หาย ๆ ผลก็คือ ป๋องกับโต้งเกิดความรู้สึกท้อแท้ใจเป็นอย่างมาก

ในภาพยนตร์เรื่อง *The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover* ปมขัดแย้งเกิดขึ้นในใจเมื่อริชาร์ดพ่อครัวฝรั่งเศสประจำภัตตาคารได้ยินคำร้องของจากอร์จิน่าภรรยาของสปีก้าอันธพาลจอมโหดที่ขอให้เขาช่วยปรุงศพไมเคิลที่โดนพวกของสปีก้าฆ่าตายให้เธอด้วย ริชาร์ดรู้สึกกระอักกระอ่วนใจที่จะต้องปรุงศพให้เป็นอาหารเพราะการกินคนเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ในบริบท

สังคมตะวันตก และเขาก็ยื่นกรานที่จะไม่ยอมปรุงศพไมเคิลเพราะเข้าใจว่าจอร์จิน่าจะกินศพนั้น เพราะรักไมเคิลมาก แต่เมื่อจอร์จิน่าเปิดเผยกับริชาร์ดว่า ศพที่จะปรุงนี้สำหรับสปีก้าจอมโหดที่เป็นคนสั่งฆ่าไมเคิลและทรมาณเธอรวมทั้งคนอื่นอีกหลายคน ริชาร์ดจึงยอมตกลงปรุงศพไมเคิล

ในภาพยนตร์เรื่อง Like Water for Chocolate นางเอกของเรื่องคือ ดิต้าถูกบีบบังคับทางด้านจิตใจจากแม่ จนเธอไม่สามารถเปิดเผยหรือแสดงออกซึ่งความรู้สึกต่าง ๆ และความต้องการที่แท้จริงได้ ดิต้าต้องอดทนและเก็บกดความรู้สึกทุกอย่างไว้ในใจซึ่งทำให้เธอไม่มีความสุข แต่ในที่สุด ดิต้าก็สามารถค้นพบช่องทางในการแสดงออกซึ่งความรู้สึกต่าง ๆ ในใจของเธอได้โดยอาศัยอาหารที่เธอทำเป็นช่องทางในการถ่ายทอดสื่อสารความรู้สึกทั้งดีและไม่ดีไปสู่ผู้ที่กินอาหารของเธอ

ในภาพยนตร์เรื่อง The Scent of Green Papaya นางเอกคือ หมุย ซึ่งทำงานเป็นสาวรับใช้และแม่ครัวให้กับคุณเขียน พยายามที่จะนำเสนออาหารการกินในแบบที่เป็นเวียดนามแท้ ๆ ให้แก่คุณเขียนซึ่งได้รับอิทธิพลทางด้านวิถีชีวิตและโลกทัศน์จากตะวันตกอย่างเต็มที่ แต่คุณเขียนกลับไม่สนใจอาหารที่หมุยทำเลยแม้แต่น้อยทั้งที่หมุยบรรจงทำอย่างสุดฝีมือ

ในภาพยนตร์เรื่อง Eat Drink Man Woman ปมขัดแย้งเรื่องนี้เกิดขึ้นในใจของชูซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวและมีลูกสาวสามคน ชูมองเห็นว่าสภาพสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงของไต้หวันกำลังจะทำให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวต้องสูญหายไปเพราะลูก ๆ ต่างมีกิจกรรมที่ต้องทำนอกบ้าน และแต่ละคนก็ยุ่งอยู่กับเรื่องของตัวเสียจนแทบไม่มีเวลาพบหน้าพูดคุยกันภายในครอบครัว ด้วยเหตุนี้ ชู ซึ่งมองเห็นความสำคัญของอาหารในวิถีคิดแบบจีนที่มองว่า อาหารมีบทบาทในการรักษาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว จึงได้ใช้อาหารมาเป็นเครื่องมือในการผูกพันครอบครัวของเขาไว้ด้วยกันให้ยังคงความเป็นครอบครัวเดียวกัน โดยการกำหนดให้มื้ออาหารค่ำทุกวันอาทิตย์เป็นวันที่ครอบครัวต้องมากินอาหารพร้อมหน้ากัน แม้จะเป็นเพียงหนึ่งในหนึ่งสัปดาห์ก็ตาม

ในภาพยนตร์เรื่อง The Last Supper ตัวละครเอกอันได้แก่ นักศึกษาทั้งห้าซึ่งเชื่อมั่นในอุดมการณ์ความคิดแบบเสรีนิยมของตนและคัดค้านต่ออุดมการณ์ความคิดแบบอนุรักษนิยมในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านสิ่งแวดล้อม รักร่วมเพศ ปัญหาการทำแท้ง เพศศึกษา ฯลฯ ได้ใช้มื้ออาหารค่ำทุกวันอาทิตย์ในการเป็นฉากบังหน้าเพื่อล่อหลอกให้แขกอนุรักษนิยมมากินอาหารร่วมกันและท้าทายแขกอนุรักษนิยมด้วยคำถามที่ล่อแหลมต่อการเกิดข้อพิพาท เมื่อแขกอนุรักษนิยมนำเสนอความคิดซึ่งนักศึกษาไม่เห็นด้วย เขาก็จะจัดการสังหารแขกตายด้วยไวน์ใส่ยาพิษ

ในภาพยนตร์เรื่อง Big Night ปมขัดแย้งเกี่ยวกับอาหารโดยตรงเกิดขึ้นระหว่างปริโมกับเชคอนโดสองพี่น้องที่ทำธุรกิจร้านอาหารอิตาเลียนในประเทศอเมริกาเพื่อหวังสร้างฐานะ เนื่องจากอุดมการณ์ความคิดในการดำเนินกิจการไม่ลงตัวกัน ส่งผลต่อความสัมพันธ์ที่ไม่เข้าใจกันระหว่างสองคนนี้ ปริโมพี่ชายมีความภูมิใจในวัฒนธรรมด้านอาหารการกินของอิตาเลียนสูงมากต้องการที่จะนำเสนออาหารแบบอิตาเลียนแท้ ๆ ให้ผู้คนในดินแดนใหม่ได้ประจักษ์และเข้าใจถึงปรัชญาการกินแบบอิตาเลียนที่ให้ความสำคัญกับอาหารในฐานะเป็นศูนย์กลางของชีวิตและจิตวิญญาณ ส่วนเชคอนโดพี่น้องชายกลับต้องการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอาหารหรือธรรมเนียมการกินแบบอิตาเลียนบางอย่างเพื่อที่จะเอาลูกค้าเพื่อที่จะพยุงฐานะของร้านซึ่งง่อนแง่นเต็มที ปมขัดแย้งจึงเกิดขึ้นเพราะต่างฝ่ายต่างยึดถือความคิดของตนและไม่ยอมประนีประนอมกับอีกฝ่าย

จากปมขัดแย้งที่มีอาหารเข้ามาเกี่ยวข้องในภาพยนตร์ที่นำมาศึกษาทั้ง 9 เรื่อง จะเห็นได้ว่าอาหารมีบทบาทสองอย่าง คือ อาหารเข้ามาเกี่ยวข้องในฐานะเป็นที่มาของปมขัดแย้งนั้นเสียเอง อันได้แก่เรื่อง Tampopo, Babette's Feast, ฉลุย 1, The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover, The Scent of Green Papaya และ Big Night และอาหารที่เข้ามาเกี่ยวข้องในฐานะเป็นหนทางในการคลี่คลายปมขัดแย้งในเรื่อง อันได้แก่เรื่อง Like Water for Chocolate, The Last Supper, Eat Drink Man Woman จะเห็นได้ว่าปมขัดแย้งดังกล่าวได้นำไปสู่จุดหักเหของเรื่อง (Turning Point) ด้วยการใช้อาหารเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและมุมมองของตัวละครไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

3) การวิเคราะห์ชื่อเรื่อง

ชื่อของภาพยนตร์ย่อมมีส่วนในการดึงดูดผู้ชมภาพยนตร์อย่างมากทีเดียว ทั้งนี้ เพราะชื่อของภาพยนตร์ย่อมเป็นด่านแรกที่จะทำให้ผู้ชมรู้จักภาพยนตร์ก่อนที่จะได้สัมผัสกับบรรยากาศของภาพยนตร์แต่ละเรื่อง (จิรบุญย์ ทศนบรรจง, 2534)

พบว่า การตั้งชื่อภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายส่วนใหญ่จะมีกลวิธีในการตั้งชื่อที่สามารถบ่งบอกความเป็นภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายได้อย่างเด่นชัด ทั้งนี้ ชื่อของภาพยนตร์จะตั้งขึ้นจากคำสำคัญบางคำที่สามารถส่งผ่านความหมายในลักษณะของการใช้ส่วนหนึ่งสื่อแทนความหมายทั้งหมด (Metonymy) ซึ่งเป็นประเด็นเกี่ยวกับอาหารการกิน โดยทั่วไป การตั้งชื่อภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมาย จะมีลักษณะดังนี้

3.1 การนำเอาเหตุการณ์สำคัญเกี่ยวกับอาหารในเนื้อเรื่องมาตั้งเป็นชื่อภาพยนตร์ ได้แก่

ภาพยนตร์เรื่อง *Babette's Feast* ซึ่งคำว่า "Feast" หมายถึง งานเลี้ยงหรืองานฉลอง ซึ่งงานเลี้ยงนี้เป็นงานเลี้ยงในโอกาสครบรอบวันเกิด 100 ปีของท่านศาสนบริกร (Minister) ผู้ล่วงลับบิดาของมาร์ติน่าและฟิลิปป์ผู้มีพระคุณกับบาเบต บาเบตจึงขออาสาสองสตรีในการเป็นผู้จัดงานเลี้ยงซึ่งผู้ที่มาร่วมงานประกอบไปด้วย ชุมชนชาวคริสต์ซึ่งความรักใคร่สามัคคีในกลุ่มค่อนข้างที่จะสั่นคลอนภายหลังการตายของท่านศาสนบริกร และนายพลผู้ที่อยู่ในวัยหนุ่มเคยมาดกหลุมรักมาร์ติน่าแต่แล้วก็จากไปเพราะต้องการความเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงานเพื่อนำไปสู่ชีวิตที่มั่งคั่งเพียบพร้อม อาหารมื้อนี้ของบาเบตมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างมิตรภาพ ความสัมพันธ์อันดีความเข้าใจอกเข้าใจกันในกลุ่มชุมชนชาวคริสต์ให้กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง ตลอดจนทำให้นายพลตระหนักได้ถึงความสุขสงบทางใจที่แตกต่างจากความสุขฉาบฉวยทางโลกที่เขาผ่านพบมาโดยตลอด

ภาพยนตร์เรื่อง *The Last Supper* ซึ่งตั้งชื่อเรื่องโดยนำมาจากเหตุการณ์อาหารค่ำทุกวันอาทิตย์ที่เป็นมื้ออาหารสำคัญต่อการพัฒนาของเรื่องเมื่อมื้ออาหารค่ำสิ้นสุดลงในแต่ละครั้งนั้นมิใช่การสิ้นสุดลงอย่างปรกติ แต่จะต้องจบลงด้วยการตายของใครบางคนบนโต๊ะ จึงเรียกได้ว่า อาหารที่กินจะต้องเป็นอาหารมื้อสุดท้ายของใครบางคนอยู่เสมอ การตั้งชื่อเรื่องดังกล่าวยังเป็นการสื่อความหมายในลักษณะเสียดสีซึ่งเกิดจากการบิดเบือนความหมายของวลี *The Last Supper* จากความหมายที่ดีในศาสนาคริสต์ให้กลายเป็นความหมายที่เชื่อมโยงกับการฆ่าและความตาย และนักศึกษาผู้หิวบั้น "อาหารมื้อสุดท้าย" ให้กับแขกที่มากินอาหารยังทำตัวราวกับเป็นพระเจ้าที่สามารถจะลิขิตชีวิตคนอื่นอย่างไรก็ได้ ทั้งที่ในความเป็นจริงเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะทำอย่างนั้น

ภาพยนตร์เรื่อง *Big Night* เป็นการนำเอาเหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวกับอาหารมาตั้งชื่อภาพยนตร์ ซึ่งในเหตุการณ์ที่เรียกว่าคืนอันยิ่งใหญ่ เป็นคืนสำคัญที่ตัวละครเอกจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำแบบอิตาลีเลียนครบเครื่องเพื่อหวังต้อนรับนักดนตรีชื่อดังที่คิดว่าจะมาเป็นเกียรติแก่ร้าน แต่ท้ายที่สุด ความสำคัญของคืนนี้ก็ไม่ได้อยู่ที่การมาปรากฏตัวของนักดนตรีแต่อย่างใด เพราะจริง ๆ แล้วเป็นแค่แผนโกหกของเพื่อนตัวแสบที่อยากเห็นความวิบัติของร้าน แต่ความสำคัญของคืนอันยิ่งใหญ่กลับอยู่ที่ว่า ในคืนนี้ ความจริงทุกอย่างได้ปรากฏและปัญหาคับข้องใจต่าง ๆ ได้รับการคลี่คลาย ไม่ว่าจะเป็นการที่ปรีโมได้ถ่ายทอดความภาคภูมิใจและวัฒนธรรมอันงดงามทางอาหารการกินไปให้คนกินได้รู้สึกดังที่เขาต้องการ และการที่เซคอนได้รู้ว่าที่แท้เพื่อนที่หลงเชื่อใจกลับ

หลอกลวง แต่ในขณะเดียวกัน เขาก็ได้รับความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมอาหารการกินของอิตาเลียน และความสัมพันธ์อันดีกับพี่ชายกลับคืนมา

3.2 การนำเอาอาหารบางอย่างหรือคำที่เกี่ยวข้องกับชื่ออาหารมาตั้งเป็นชื่อภาพยนตร์ได้แก่

ภาพยนตร์เรื่อง Like Water for Chocolate นั้น ชื่อเรื่องนำมาจากสำนวนว่า Like Water for Chocolate ในวัฒนธรรมเม็กซิกัน ซึ่งแปลได้ว่า "น้ำที่ร้อนจัดจนถึงจุดเดือด" (the water at the boiling point) ซึ่งใช้ในการชงช็อคโกแลต อันเป็นเครื่องดื่มพื้นบ้านของเม็กซิโกอย่างน้อยตั้งแต่ศตวรรษที่13 (Garcia, interview, June 27, 1997) ใช้หมายถึง สถานการณ์ที่เคร่งเครียดถึงขั้นถึงขีดสุด เป็นความหมายที่ภาพยนตร์นำมาใช้เปรียบเทียบอารมณ์ของคิต้าที่เก็บกดความอดทนจากแรงบีบบังคับของครอบครัวมาจนถึงจุดที่ไม่สามารถเก็บเอาไว้ได้อีกต่อไป จึงพร้อมที่จะระเบิดออกมาและส่งผลกระทบต่อทุกคนไม่ว่าจะเป็นเปโดร มามาเอเลน่า เกอร์ทรูดีส โดยเฉพาะโรเซอรา

ส่วนภาพยนตร์ The Scent of Green Papaya เป็นการตั้งชื่อโดยการใช้ตัวอาหารสำคัญของเรื่องที่เป็นอาหารพื้นบ้านดั้งเดิมของเวียดนามที่บ่งบอกถึงลักษณะของความเป็นเวียดนามแท้ ๆ ในตัวนางเอกของเรื่องคือ หมุย ซึ่งภาพยนตร์ใช้เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมเวียดนามที่ยังไม่ได้รับผลกระทบหรือถูกกลืนโดยวัฒนธรรมตะวันตก

3.3 การนำเอาชื่อตัวละครหรือผู้ที่มีบทบาทสำคัญในฐานะผู้ปรุงอาหารมาตั้งเป็นชื่อเรื่องได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover และเรื่อง Tampopo โดยชื่อ Tampopo นั้นนำมาจากชื่อของตัวละครของผู้ที่เป็นตัวละครเอกของเรื่องซึ่งมีชีวิตเกี่ยวข้องกับอาหารคือ บะหมี่และศิลปะการทำบะหมี่ ส่วนเรื่อง The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover เป็นการนำเอาตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องมาตั้งเป็นชื่อเรื่อง โดยเฉพาะตัวริชาร์ดพ่อครัวซึ่งอยู่ในฐานะผู้ให้อาหารแก่ตัวละครตัวอื่น ได้แก่ สปีก้า จอร์จิน่า และไมเคิล และเขายังเป็นผู้ที่โยนโยเอาชีวิตของตัวละครเหล่านั้นให้เข้ามามีความเกี่ยวพันกัน

4) การนำเอาพฤติกรรมเกี่ยวกับการกินอาหารมาตั้งชื่อเรื่องโดยแสดงถึงความสำคัญของอาหารที่มีต่อมนุษย์ ได้แก่เรื่อง Eat Drink Man Woman เป็นการตั้งชื่อเรื่องโดยใช้พฤติกรรมเกี่ยวกับการกินโดยตรงคือการกินและการดื่ม มาใช้เชื่อมโยงเข้ากับเรื่องราวของความสัมพันธ์ของมนุษย์เพศชายกับหญิงซึ่งต้องมีความสัมพันธ์กันไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง เมื่อเอาคำทั้งสี่มาเรียงต่อกัน

ก็จะทำให้เกิดความหมายที่เป็นปรัชญาหรือความจริงแห่งชีวิตที่สอนเราว่า อาหารการกินและความสัมพันธ์ชายหญิงเป็นเรื่องในชีวิตประจำวันของมนุษย์ที่ยังไม่พ้นกิเลส ทั้งสองอย่างนี้ต่างเป็นส่วนที่จำเป็นต่อการดำรงอยู่ของชีวิตมนุษย์ หากขาดซึ่งอาหารและน้ำ ชีวิตก็อยู่ต่อไปไม่ได้ และหากขาดซึ่งรักและกามารมณ์ชีวิตก็จะไร้รสชาติและสีสัน ทั้งสองส่วนยังมีส่วนเสริมซึ่งกันและกันในลักษณะเป็นเหตุเป็นผล คือ การกินที่ดีที่บำรุงร่างกายนำไปสู่การมีชีวิตรักที่มีความสมบูรณ์

สำหรับภาพยนตร์เรื่อง ฉลุย 1 นับว่าเป็นภาพยนตร์เพียงเรื่องเดียวที่ชื่อของเรื่องไม่เกี่ยวกับเรื่องของอาหาร แต่เป็นการนำเอาวลีที่สั้นๆ ง่าย ๆ กระชับฟังแล้วสามารถจะดึงดูดผู้ชมวัยรุ่นไทย ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของภาพยนตร์มาตั้งเป็นชื่อเพราะผู้ชมวัยรุ่นมักจะให้ความสนใจในชื่อของภาพยนตร์ที่ฟังดูแปลกแหวกแนวไม่ซ้ำใครและติดหูได้ง่าย

จากที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า ภาพยนตร์จำนวน 8 เรื่องจาก 9 เรื่องนั้นมีกลวิธีในการตั้งชื่อร่วมกัน กล่าวคือ ตั้งชื่อโดยใช้คำหรือวลีที่สามารถบ่งบอกความเป็นภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ในลักษณะของการใช้ส่วนหนึ่งแทนส่วนทั้งหมด (Metonymy)

5.3 แนวคิดหลัก (Theme)

พบว่า แนวคิดหลักของภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายทั้ง 9 เรื่องเป็นแนวคิดหลักที่มีลักษณะร่วมกัน ในแง่ที่เป็นแนวคิดหลักที่ได้มาหรือเกิดขึ้นจากการที่ภาพยนตร์ใช้อาหารหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหารนำไปสู่จุดหักเหของเรื่อง (Turning Point) ซึ่งจะเกิดขึ้นฉากของสถานการณ์หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งที่มีความสำคัญเป็นพิเศษภายในเนื้อเรื่องภาพยนตร์ ซึ่งภายหลังจากสถานการณ์นั้น ๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้วจะนำไปสู่การเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ภาพยนตร์ต้องการจะสื่อ แต่สิ่งที่แตกต่างกันในโครงสร้างหรือแบบแผนของแนวคิดหลักที่เหมือนกันคือ ประเด็นที่ภาพยนตร์ต้องการจะพูดถึงและรายละเอียดของอาหารในแต่ละวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนกัน

พบว่า แนวคิดหลักในภาพยนตร์คัดเฉพาะเรื่องจะมีความแตกต่างกันไป ได้แก่

ภาพยนตร์เรื่อง Tampopo แนวคิดหลักของเรื่อง กล่าวถึง การมีความเพียรพยายามตั้งใจจริงในสิ่งใดก็ตามสามารถทำให้บุคคลนั้นประสบความสำเร็จตามสิ่งที่มุ่งหมายได้

ภาพยนตร์เรื่อง Babette's Feast แนวคิดหลัก กล่าวถึง ความเป็นเลิศและศิลปะในการปรุงอาหารของศิลปินที่ทุ่มเทและอุทิศตัวเองให้กับคนอื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน สามารถเปลี่ยนแปลง

ชีวิตที่แสนและโลกทัศน์ของผู้ที่มาร่วมกินอาหารได้และทำให้ทุกคนได้พบกับความสงบสุขทางจิตวิญญาณอย่างแท้จริง

ภาพยนตร์เรื่อง ฉลุย 1 แนวคิดหลัก กล่าวถึง มิตรภาพของเพื่อน 2 คนที่มีฝันร่วมกัน ความฝันของคนที่ไม่ยอมแพ้แก่โชคชะตาและต่อสู้ฝ่าฟันเพื่อให้ไปถึงจุดหมาย

ภาพยนตร์เรื่อง The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover แนวคิดหลัก กล่าวถึง กิเลสตัณหาที่เกาะกินจิตใจมนุษย์จนยากที่จะลบล้างออกจนต้องขอวิงวอนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าให้ทรงชำระล้างกิเลสเหล่านั้นให้หมดสิ้นไปเพื่อมิให้โลกนี้เต็มไปด้วยความสกปรกโสโครกอันเกิดจากความชั่วช้าของมนุษย์

ภาพยนตร์เรื่อง Like Water for Chocolate แนวคิดหลัก กล่าวถึง อารมณ์ของคนเมื่อสะสมความอดทนต่อแรงกดดันและสภาวะบีบคั้นทรมานจิตใจมากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงขีดสุดที่ไม่สามารถทนทานต่อไปได้ก็จะระเบิดออกมาและส่งผลที่น่ากลัวต่อผู้ที่มากล้ำกราย เปรียบได้กับน้ำที่ร้อนขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดเดือด พร้อมทั้งจะทำลายทุกสิ่ง

ภาพยนตร์เรื่อง The Scent of Green Papaya แนวคิดหลัก กล่าวถึง การอยู่ร่วมกันได้ระหว่างวัฒนธรรมเก่าและใหม่ อันได้แก่ วัฒนธรรมและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของเวียดนามและของตะวันตกที่ไหลบ่าเข้ามาในประเทศเวียดนาม โดยไม่มีใครกลืนใครแต่ดำรงอยู่ควบคู่กันไปอย่างสอดคล้องลงตัวกัน และต่างก็รักษาเอกลักษณ์ที่เป็นตัวของตัวเองเอาไว้

ภาพยนตร์เรื่อง Eat Drink Man Woman แนวคิดหลัก กล่าวถึง ชีวิตของคนเราที่ไม่เหมือนกับการทำอาหารเพราะเราไม่อาจจะเกณฑ์ให้มันเป็นไปอย่างที่ใจเรามุ่งหวังได้ทั้งหมด ชีวิตคือสิ่งที่เราไม่รู้และไม่มีทางรู้ได้เลยว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเรา ไม่เหมือนกับการทำอาหารที่เราสามารถกำหนดรสชาติหน้าตาให้เป็นไปตามความต้องการของเราได้

ภาพยนตร์เรื่อง The Last Supper แนวคิดหลัก กล่าวถึง การที่คนเราชอบคิดว่าตัวเองดีฉลาดรอบรู้ไปเสียทุกสิ่งและถูกแนวคิดคนอื่นว่าไม่ดีไปเสียหมด โดยไม่ยอมมองว่าตัวเองก็ไม่มีอะไรดีกว่าคนอื่น

ภาพยนตร์เรื่อง Big Night แนวคิดหลัก กล่าวถึง ความฝันกับความจริงที่คนเราต้องรู้จักแยกแยะให้ออกว่าอะไรคืออะไร จะได้ไม่หลงมัวเมาและโดนคนที่ไม่หวังดีหลอกใช้ประโยชน์ได้

จะเห็นได้ว่า แม้แนวคิดหลักของภาพยนตร์แต่ละเรื่องจะแตกต่างกันออกไป แต่ที่มาของการเกิดแนวคิดหลักต่าง ๆ นั้นก็มีที่มาจากการใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายด้วยกันทั้งสิ้น

5.4 การสร้างตัวละคร (Characterization)

จากการวิเคราะห์พบว่า ภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อความหมายทั้ง 9 เรื่องที่นำมาศึกษามีแบบแผนธรรมเนียมในการสร้างตัวละครเอกให้ออกมามีลักษณะร่วมกัน ดังนี้

1) มีบทบาทในเนื้อเรื่องในฐานะ "ผู้ให้อาหาร" (the Provider of Food) ไม่ว่าจะเป็นผู้ปรุง ผู้นำเสนอ หรือผู้ขายอาหารให้แก่คนอื่น ๆ ในเรื่อง ได้แก่ แทมโปโป จากเรื่อง Tampopo เป็นเจ้าของและเป็นแม่ครัวประจำร้านขายขนมปัง , บาเบตจากเรื่อง Babette's Feast เป็นแม่ครัวและสาวรับใช้ของมาร์ติน่าและฟิลิปป์ และเป็นผู้ที่รับอาสาจัดเตรียมเรื่องอาหารค่ำเลี้ยงฉลองในโอกาสครบรอบวันเกิดปีที่ 100 ของศาสนบริกรผู้ล่วงลับให้แก่ชุมชนชาวคริสต์ในเดนมาร์ก , ป็องกับโด้ง จากเรื่อง จลลย 1 เป็นคนทำและคนขายขนมครกเจ็ดสีที่พวกเขาคิดค้นขึ้นมาเอง , ริชาร์ด จากเรื่อง The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover เป็นพ่อครัวประจำภัตตาคารฝรั่งเศส และเป็นผู้จัดหาสถานที่ร่วมรักกันระหว่างจอร์จิน่าและไมเคิล , หมุย จากเรื่อง The Scent of Green Papaya เป็นแม่ครัวและสาวรับใช้ประจำบ้านของครอบครัวค้าขายในกรุง ไช้่งอ่อน , ดิด้า จากเรื่อง Like Water for Chocolate เป็นแม่ครัวประจำบ้าน เด ลาร์ การ์ซา , ชู จากเรื่อง Eat Drink Man Woman เป็นพ่อครัวมือหนึ่งประจำโรงแรมหรูหรรษาในกรุงเทพฯ และมีหน้าที่เป็นพ่อครัวประจำบ้านให้กับลูกสาวทั้งสามคน , นักศึกษาทั้งห้าคน จากเรื่อง The Last Supper เป็นเจ้าภาพจัดมื้ออาหารค่ำทุกวันอาทิตย์เพื่อเชิญแขกรับเชิญหัวอนุรักษ์นิยมมาร่วมสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในประเด็นต่าง ๆ และปริโม จากเรื่อง Big Night เป็นพ่อครัวประจำร้านอาหารอิตาเลียนในอเมริกา ในขณะที่เชคอนได้น้องชายรับหน้าที่ดูแลกิจการร้าน

2) ตัวละครเอกเหล่านี้จะใช้อาหารมาโยงใยผูกพันตัวละครอื่น ๆ ในเรื่องเข้าไว้ด้วยกันโดยผ่านอาหารที่ทำไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง กล่าวคือ

แทมโปโปในฐานะ "ผู้ให้อาหาร" คือบะหมี่ การพยายามที่จะเรียนรู้ถึงศิลปะในการปรุงและค้าขายบะหมี่ทำให้แทมโปโปได้เชื่อมโยงกับตัวละครอื่น ๆ ของเรื่องเข้ามาสู่ชีวิตของเธอ ได้แก่ ชายคนขับรถบรรทุกและคู่หูของเขา , ปรมาจารย์ทางด้านการทำบะหมี่ , ชูเฮ พ่อครัวประจำบ้าน เศรษฐีชรา และชายผู้รับเหมาก่อสร้าง ซึ่งทั้งหมดนี้เข้ามาเกี่ยวข้องในฐานะผู้ที่กินและผู้ที่ถูกกิน

แอมโปโปให้เข้าถึงศิลปะการทำและค้าขายบะหมี่ ส่วนลูกค้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับแอมโปโปในฐานะลูกค้าผู้กินบะหมี่ของเธอ

จากเรื่อง *Babette's Feast* บาเบตต์ซึ่งเป็นผู้ที่ปรุงอาหารค้ำแบบฝรั่งเศสแท้ได้เชื่อมโยงมืออาหารมือนี้เข้ากับชีวิตของชุมชนชาวคริสต์และนายพลที่อยู่ในฐานะผู้กินอาหารของบาเบตต์ การที่ทุกคนได้มารวมตัวกันและได้กินอาหารรสเลิศร่วมกันนำไปสู่การเกิดโลกทัศน์ใหม่ ๆ ในชีวิต

จากเรื่อง ฉลุย 1 ขนมหครกเจ็ดสีของปोंงกับโต้งได้เชื่อมโยงตัวละครอื่น ๆ ในเรื่องคือลูกค้าในฐานะผู้ที่ซื้อและกินอาหารคือขนมหครกเจ็ดสี และน้ำวีนฐานะผู้ชิมและให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับขนมหครก

จากเรื่อง *The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover* อาหารฝรั่งเศสที่ริชาร์ดเป็นคนปรุงได้โยงโยงตัวละครอื่น ๆ ให้เข้ามามีความเกี่ยวพันกันที่กตาคารแห่งนี้จนเกิดเป็นเรื่องราวขึ้นได้แก่ สปีก้าอันธพาล จอร์จิน่าภรรยาอันธพาล และไมเคิลชายชู้ ซึ่งทุกคนมากินอาหารฝรั่งเศสของริชาร์ดเป็นประจำ

จากเรื่อง *Like Water for Chocolate* อาหารของคิต้ามีบทบาทในการเชื่อมโยงวิถีชีวิตของตัวละครอื่น ๆ ได้แก่ มาม่าเอลเอน่า เปโดร โรเซาร่าและเกอร์ทรูดิส ที่อยู่ในฐานะผู้ที่กินอาหารของเธอ และคอกอยู่ในฐานะ "ผู้รับ" สารบางอย่างที่คิต้าซึ่งอยู่ในฐานะ "แหล่งที่มา" ส่งผ่านไปกับตัวอาหารที่เธอปรุง และนำไปสู่ผลบางอย่างกับชีวิตของผู้ที่กิน

จากเรื่อง *The Scent of Green Papaya* อาหารที่หมุยซึ่งเป็นแม่ครัวและสาวรับใช้ปรุงให้กับเจ้านายได้ทำเชื่อมโยงชีวิตของตัวละครอื่น ๆ ได้แก่ คุณเขียนและครอบครัวนายหญิงในฐานะ ที่กินอาหารและไม่กินอาหารที่เธอปรุง

จากเรื่อง *Eat Drink Man Woman* อาหารค้ำมีวันอาทิตย์ของชูเป็นตัวเชื่อมโยงสมาชิกในครอบครัวอันได้แก่ ลูกสาวสามคนที่อยู่ในฐานะผู้กินเข้าไว้ด้วยกัน เพราะนอกจากเวลาอาหารมื้อค้ำวันอาทิตย์แล้ว ครอบครัวนี้ก็ไม่มีเวลาที่จะมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเลย

จากเรื่อง *The Last Supper* นักศึกษาหัวเสรีนิยมได้จัดเตรียมมื้ออาหารค้ำวันอาทิตย์เพื่อเป็นข้ออ้างในการเชื้อเชิญแขกอนุรักษนิยมซึ่งอยู่ในฐานะผู้ที่กินอาหารให้มาร่วมโต๊ะอาหารกับพวกเขาเพื่อนำไปสู่การฆาตกรรมในที่สุด

จากเรื่อง Big Night คี๊งานเลี้ยงแบบอิตาลีแบบแท้ ๆ ของร้าน The Paradise ที่จัดโดย ปรีโมและเชคอนโดได้ได้เชื่อมโยงชีวิตตัวละครอื่นๆ ทุกตัวไม่ว่าจะเป็นเพื่อน คนรัก นักหนังสือพิมพ์ ฯลฯ ซึ่งได้รับเชิญมาร่วมในงานเลี้ยงในฐานะผู้ที่กินอาหารในงานเลี้ยง

จะเห็นได้ว่า ตัวละครเอกของภาพยนตร์ได้ใช้อาหารหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหารในการ โยงใยชีวิตของตัวละครอื่น ๆ ให้เข้ามาเกี่ยวข้องกับตนซึ่งจะนำไปสู่ผลลัพธ์บางอย่างไม่ว่าทางใดก็ ทางหนึ่ง ได้แก่ จากเรื่อง Tampopo การที่กิจการบะหมี่ของแอมโปโปไม่เป็นที่ตอบรับจากลูกค้า เท่าที่ควรและคำวิจารณ์ในรศชาติและบริการของร้านจากชายคนขับรถบรรทุกและคูหุของเขาทำให้ แอมโปโปเกิดความพยายามที่จะเข้าถึงศิลปะการทำบะหมี่และประสบความสำเร็จในทางธุรกิจให้ ได้ ส่วนปรมาจารย์ทางด้านการทำบะหมี่ , ซูเฮ และชายผู้รับเหมาก่อสร้างมีบทบาทในการให้ เคล็ดลับในการทำบะหมี่แก่แอมโปโปและช่วยปรับปรุงร้านบะหมี่ของเธอให้ดึงดูดใจลูกค้าได้มาก ขึ้น ทั้งหมดนี้นำไปสู่การประสบความสำเร็จในกิจการบะหมี่ของแอมโปโป

จากเรื่อง Babette's Feast อาหารที่ชุมชนชาวคริสต์ในหมู่บ้านริมทะเลของเดนมาร์กกิน ทำให้บาเบตต์ถึงวัฒนธรรมอาหารฝรั่งเศสอันเลิศหรูและซับซ้อนที่เธอจากมาและเมื่อมีโอกาส คือมีเงินมากพอที่จะจัดเตรียมงานเลี้ยงอาหารค่ำแก่ชุมชนและแก่นายพล บาเบตต์จึงต้องการจะ นำเสนอฝีมืออาหารที่ดีที่สุดที่เธอสามารถสร้างสรรค์ได้และใช้พรสวรรค์ในการปรุงเพื่อนำเสนอ อาหารไปสู่ผู้กิน และอาหารก็ส่งผลให้ผู้กินอาหารเกิดความสุขกายสบายใจและเกิดการระลึกถึง คำสอนของพระเยซูเจ้า ทำให้มีศรัทธากลับมาสู่ชุมชนอีกครั้งหนึ่ง

จากเรื่อง ฉลุย 1 ลูกค้ำที่เข้ามาซื้อและอุดหนุนขนมครกเจ็ดสีของป๊องกับโด้งเกิดความ ดุดอกคิดใจในหน้าตาของขนมและพากันมาอุดหนุนจนแน่นขนัด แต่เมื่อป๊องกับโด้งทำขนมครก คุณภาพเพื่อคืนกำไรในแก่สังคมบ้าง กลับไม่มีใครเหลียวแลทำให้กิจการพังลงไปในที่สุด

จากเรื่อง The Cook, the Thief His Wife and Her Lover การที่จอร์จิน่าติดตามสามี อันธพาลคือสปีก้าเพื่อมากินอาหารในภัตตาคารฝรั่งเศสที่ริชาร์ดเป็นพ่อครัวบ้อย ๆ ทำให้เธอได้มี โอกาสพบกับไมเคิลที่มากินที่ภัตตาคารนี้บ่อยเช่นกัน และเมื่อทั้งสองลอบสบสายตากันและกัน ไม่นาน ความสัมพันธ์ก็เลยเกิดขึ้นเป็นชู้กัน

จากเรื่อง Like Water for Chocolate ผู้ที่ได้กินอาหารจากฝีมือของดิต้าจะได้รับ ผลกระทบไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่งจากอาหารที่กินขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ที่มีต่อดิต้า ซึ่งผลที่ได้รับ

อาจจะปรากฏทั้งในแง่ของผลที่ทำให้ผู้ที่กินเป็นสุขใจอย่างกรณีของเปโตรและเกอร์ทรูดิส กับผลที่ทำให้เจ็บป่วยหรือตายอย่างกรณีของแขกที่มาร่วมงานแต่งงานและกรณีของโรเซาร่า

จากเรื่อง The Scent of Green Papaya อาหารที่หมยทำให้คุณเขียนกินเป็นประจำคืออาหารเวียดนามซึ่งคุณเขียนไม่สนใจที่จะกิน แต่ชอบออกไปกินอาหารนอกบ้านหรือไม่ก็อาหารแบบตะวันตกมากกว่าสามารถสะท้อนถึงลักษณะนิสัยและโลกทัศน์ของคุณเขียนที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกได้

จากเรื่อง Eat Drink Man Woman วิธีการมองความสำคัญของอาหารในการรวบรวมครอบครัวของชูโดยการกำหนดให้ทุกคนในครอบครัวมากินอาหารพร้อมหน้ากันทุกวันอาทิตย์ทำให้ครอบครัวของเขายังคงความเป็นครอบครัวอยู่ต่อไปได้โดยอาศัยอาหารเป็นสิ่งเดียวที่เชื่อมโยงผูกพันความเป็นครอบครัวนี้เอาไว้ และเวลาระหว่างอาหารค่ำก็เป็นเวลาเดียวที่ทุกคนจะได้บอกเล่าเรื่องราวหรือแนวทางในชีวิตของตนให้ทุกคนในครอบครัวได้รู้ มิฉะนั้น ครอบครัวนี้ก็จะมีสภาพเหมือนต่างคนต่างไป

จากเรื่อง The Last Supper มื้ออาหารค่ำวันอาทิตย์เป็นมื้อที่นักศึกษาหัวเสรีนิยมใช้เป็นข้ออ้างในการเชื่อเชิญแขกหัวอนุรักษ์นิยมมากินอาหารโดยอ้างว่าเพื่อมาสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในประเด็นต่าง ๆ แต่จริง ๆ แล้ว นักศึกษาต้องการล่อลวงแขกที่มีอุดมการณ์ขัดแย้งกับตนมาฆ่า

จากเรื่อง Big Night มื้ออาหารในคืนอันยิ่งใหญ่จะเชื่อมโยงกับตัวละครอื่น ๆ เข้ามาสู่อาหารอิตาเลียนที่ปรีโมทำ และทุกคนเข้ามาเกี่ยวข้องกับฐานะผู้ที่กินอาหาร และผลที่เกิดมาจากการกินอาหารอิตาเลียนแท้ ๆ ของปรีโมก็คือ แขกทุกคนได้ตระหนักถึงคุณค่าของอาหารอิตาเลียนถึงวัฒนธรรมการกินอันงดงามที่มองอาหารเป็นจุดศูนย์กลางของชีวิต และหลังจากคืนอันยิ่งใหญ่ผ่านพ้นไป เซคอนโดก็ได้รับความภาคภูมิใจว่าวัฒนธรรมด้านอาหารการกินของชาติตนกลับคืนมา เพราะมองเห็นถึงคุณค่าของอาหารที่มีต่อแขกหรือ

จะเห็นได้ว่า ตัวละครเอกของเรื่องในภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายไม่ว่าจะเป็นแซมโปโป, บาเบต, บ็องกัปโต้ง, ริชาร์ค, ดิด้า, หมย, ชู, นักศึกษาทั้ง 5 คน และปรีโม ได้ใช้อาหารที่ตนเกี่ยวข้องโดยตรงในฐานะผู้ที่ปรุง จัดเตรียม นำเสนอ หรือขายมาโยงใยชีวิตของตัวละครอื่น ๆ เข้ามาสู่เรื่องราวของคน และใช้อาหารเป็นจุดเริ่มต้นของการผูกเรื่องราวทั้งหมดขึ้นมา โดยที่อาหารที่ตัวละครในเรื่องกินจะมีความสัมพันธ์กับตัวละครในลักษณะเป็นเหตุเป็นผล

กล่าวคือ จะก่อให้เกิดผลบางอย่างต่อชีวิตของตัวละครในเรื่อง และผลที่เกิดขึ้นก็จำเป็นต่อการพัฒนาหรือดำเนินไปของเรื่องซึ่งนำไปสู่การเกิดแนวคิดหลักในที่สุด

3) ลักษณะเด่นที่ตัวละครเอกในภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายจะมีลักษณะนิสัยที่มีอยู่ร่วมกันคือ มีความสามารถเกี่ยวกับอาหารในทางใดทางหนึ่งดังต่อไปนี้

- มีความสามารถเป็นเลิศหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำอาหาร ได้แก่ บาเบต จาก Babette's Feast , ริชาร์ด จาก The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover แคมโปโป จาก Tampopo, ดิต้า จาก Like Water for Chocolate, หมุย จาก The Scent of Green Papaya , ชู จาก Eat Drink Man Woman และปริโม จาก Big Night

- มีหัวใจสร้างสรรค์ในการนำเสนออาหารที่น่าสนใจ ได้แก่ ปोंกับโด้ง จากเรื่อง ฉลุย 1

- รู้จักเลือกอาหารให้เหมาะกับคนกิน เช่น นักศึกษา 5 คน จากเรื่อง The Last Supper

5.5 แรงจูงใจ (Motivation)

จะเห็นได้ว่า ตัวละครเอกในภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายทั้ง 9 เรื่องจะนำเสนออาหารไปสู่ตัวละครตัวอื่นโดยมิได้มีจุดมุ่งหมายเพียงแค่อำนาจหรืออาหารหล่อเลี้ยงร่างกายผู้ที่กินเท่านั้น แต่จะมีแรงจูงใจบางอย่างที่ผลักดันตัวละครให้กระทำพฤติกรรมในการปรุงหรือการนำเสนออาหาร โดยมีจุดมุ่งหมายจะใช้อาหารนั้นทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ที่ปรุง

แคมโปโป จากเรื่อง Tampopo มีแรงจูงใจในการเรียนรู้ศิลปะการทำขนม เพื่อที่จะให้ร้านอยู่รอดได้เพราะกิจการไม่ประสบความสำเร็จ

บาเบต จากเรื่อง Babette's Feast มีแรงจูงใจในการทำอาหารฝรั่งเศสแท้ ๆ ในงานเลี้ยงอาหารค่ำแก่ชุมชนชาวคริสต์ คือ ต้องการที่จะตอบแทนพระคุณของสองสตรีชราที่ได้ให้ที่อยู่อาศัยแก่เธอในเคนมาร์กและต้องการจะถ่ายทอดความรู้สึกสงคามที่มีต่อวัฒนธรรมด้านอาหารการกินฝรั่งเศสไปสู่ผู้ที่กินโดยผ่านอาหารที่เธอปรุง

ป้องกันได้ จากเรื่อง ฉลุย 1 มีแรงจูงใจในการทำงานนครกเจ็ดสี คือ ความต้องการที่จะอยู่รอดในสังคม เพราะป้องกันได้ยังไม่สามารถหางานทำได้ เงินทองก็ร่อยหรอลงทุกที ดังนั้น จึงต้องดิ้นรนที่จะหาอาชีพทำให้ได้ พวกเขาเลยคิดกันว่าขายขนมครกเจ็ดสี

ริชาร์ด จากเรื่อง The Cook , the Thief, His Wife and Her Lover มีแรงจูงใจในการปรุงศพไมเคิลในการแก้แค้นให้กับทุกคนในเรื่อง

ติต้า จากเรื่อง Like Water for Chocolate ทำอาหารโดยมีแรงจูงใจในการแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดที่ไม่สามารถแสดงออกได้โดยตรง จึงต้องถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดผ่านอาหารที่ปรุงเพื่อส่งสารบางอย่างไปสู่ตัวผู้ที่กินอาหารของเธอ

หมุย จากเรื่อง The Scent of Green Papaya ทำอาหารคือ Grilled Beef with Papaya Salad มีแรงจูงใจในการรับใช้ปรณิบัติเจ้านาย ในขณะที่เดียวกันก็ได้สะท้อนลักษณะความเป็นเวียดนามผ่านอาหารนั้น

ซู จากเรื่อง Eat Drink Man Woman เตรียมอาหารมื้อค่ำวันอาทิตย์โดยมีแรงจูงใจในการรักษาความสัมพันธ์ในครอบครัวเอาไว้โดยผ่านการกินอาหารร่วมกันทุกวันอาทิตย์

นักศึกษาทั้งห้า จากเรื่อง The Last Supper มีแรงจูงใจในการเลี้ยงอาหารค่ำ คือ ต้องการมาตรการแกห้วอนุรักษ์นิยมซึ่งนักศึกษาพวกนี้ถูกและลงความเห็นว่าเป็นตัวการที่ทำให้สังคมไม่สงบสุข

ปริโม จากเรื่อง Big Night มีแรงจูงใจในการปรุงอาหารค่ำในคืนอันยิ่งใหญ่โดยมีแรงจูงใจคือต้องการจะประกาศความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมด้านอาหารการกินแบบอิตาเลียนแท้ ๆ ให้ผู้คนในสังคมอเมริกันได้ตระหนัก ส่วนเชคอนโดนี่องชายมีแรงจูงใจในการจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำขึ้นเพื่อหวังที่จะทำให้ร้านอยู่รอดได้เพราะเข้าใจว่านักดนตรีคนดังจะมากินอาหารที่ร้าน ซึ่งจะทำให้ร้านนี้เป็นที่รู้จักมากขึ้น

จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกในภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายนั้นจะผลักดันให้ตัวละครทำกิจกรรมการปรุง การนำเสนอ และขายอาหาร อย่างไม่อย่างหนึ่งเพื่อตอบสนองต่อจุดมุ่งหมายบางอย่าง

5.6 ฉาก (Scene)

จากการวิเคราะห์ฉากในภาพยนตร์ที่ใช้อาหารเพื่อสื่อความหมายทั้ง 9 เรื่อง จะพบว่า ฉากที่สำคัญที่จะสื่อสารแนวคิดหลักของเรื่องจะต้องปรากฏในฉากที่เกี่ยวข้องกับอาหาร ซึ่งจะทำให้ผู้ชมมองเห็นและเกิดความเข้าใจในแนวคิดหลักของเรื่องที่ภาพยนตร์ต้องการจะสื่อสาร แต่จะเกี่ยวข้องในลักษณะใดนั้นเป็นรายละเอียดที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละเรื่อง ฉากที่เกี่ยวข้องกับอาหารที่ปรากฏออกมาใน 2 รูปแบบ ได้แก่

1) ฉากที่แสดงการกินอาหารของตัวละครซึ่งจะปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Tampopo, Babette's Feast, Eat Drink Man Woman, The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover, Like Water for Chocolate, The Last Supper และ The Last Supper

ในภาพยนตร์เรื่อง Tampopo ฉากสำคัญคือ ฉากที่แทมโปโปเข้ารับการทดสอบฝีมือในการปรุงขนมโดยอาศัยความรู้และการฝึกฝนตลอดเวลาที่ผ่านมา โดยเธอทำขนมให้กับชายคนขับรถบรรทุกและคู่หู, ประมาจารย์ด้านขนม, พ่อครัวของเศรษฐีที่มาช่วยเหลือ และชายผู้รับเหมาก่อสร้าง เป็นผู้ชิมรสชาติของขนม ซึ่งเมื่อทุกคนชิมเสร็จก็แสดงท่าทางยกขามขึ้นชดน้ำซุ๊ป เป็นการบอกให้ทราบว่า ความอุตสาหะพยายามของแทมโปโปที่สู้สุดส่ำห้ฝึกฝนและเรียนรู้การทำขนมตลอดมานั้นเป็นผลสำเร็จ

ในภาพยนตร์เรื่อง Babette's Feast ฉากสำคัญ คือ ฉากงานเลี้ยงอาหารค่ำแบบฝรั่งเศสแท้ ๆ ของบาเบตต์ที่ปรุงขึ้นเพื่อนำเสนอความงดงามของวัฒนธรรมอาหารฝรั่งเศสและเพื่อตอบแทนบุญคุณของมาร์ติน่าและฟิลิปป์ที่ให้ที่พักพิงทางกายกับใจแก่เธอ อาหารมื้อค่ำของบาเบตต์ทำให้ทุกคนตระหนักว่า การที่เกิดความสงบทางใจและการชำระล้างจิตใจให้บริสุทธิ์นั้นไม่จำเป็นต้องใช้อาหารพื้น ๆ มาเป็นเครื่องมือทรมานหรือฝึกฝนจิตใจเท่านั้น แต่มีอาหารค่ำที่หรูหราในระดับก็สามารถทำให้เกิดผลเช่นเดียวกันได้เพราะสาระสำคัญจริง ๆ ของการกินอาหารมิได้อยู่ที่ตัวอาหาร หากแต่อยู่ที่พฤติกรรมกรกินอาหารร่วมกันต่างหากที่ทำให้ชุมชนชาวคริสต์เกิดความรำลึกถึงเหตุการณ์ในอาหารค่ำมื้อสุดท้ายของพระเยซูเจ้าที่ทรงสั่งสอนอัครสาวกให้รักกันและกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ชุมชนชาวคริสต์ที่เกิดความแตกแยกจึงตระหนักได้ในความผิดพลาดของตนและตั้งใจจะปรับปรุงแก้ไข

ในภาพยนตร์เรื่อง The Cook, the Thief, His Wife and Her Lover ฉากที่สำคัญที่สุดของเรื่อง ได้แก่ ฉากสุดท้ายที่สปีก้าจอมโหดถูกจอร์จิน่าจี้ด้วยปืนบังคับให้กินศพของไมเคิล

ท่ามกลางสายตาของผู้ที่ใส่ใจกับความพ่ายแพ้อย่างย่อยยับของสปีก้า ภาพยนตร์ต้องการจะสื่อความหมายว่า คนที่ทำความชั่วร้ายกับคนอื่นมามากอย่างสปีก้าสมควรจะได้รับการโต้ตอบที่โหดร้ายและน่าตกตะลึงพอ ๆ กัน ในฉากนี้ เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่เราจะได้เห็นใบหน้าซีดเผือกและสีหน้าท่าทางแววตาอันตื่นตระหนกของสปีก้าโดยไม่เหลือเค้าของนักเลงเจ้าพ่อผู้ชอบวางอำนาจอยู่อีกเลยแม้แต่น้อย แม้แต่จะขัดขึ้นคำสั่งของจอร์จินาเขาก็ยังทำไม่ได้และยอมแพ้ราบคาบถึงขนาดยินยอมกินศพคนด้วยกันเพราะรักตัวกลัวตาย แต่อย่างไรก็ตาม คนอย่างนี้ก็ไม่ได้รับการไว้ชีวิตอยู่ดี

ในภาพยนตร์เรื่อง Like Water for Chocolate ฉากสำคัญของเรื่องก็คือฉากที่คิดำปรุงอาหารคือ นกกระทาอบซอสกิลิปกุหลาบให้ทุกคนในเรื่องกิน เพราะเป็นฉากสำคัญที่แสดงให้เห็นว่า คิดำนั้นถูกบีบบังคับให้ต้องเก็บกคอารมณ์และความต้องการทุกอย่างไว้ภายในและได้ใช้อาหารที่เธอทำเป็นทางออกให้แก่ความต้องการของเธอเอง และนกกระทาอบซอสกิลิปกุหลาบเป็นอาหารที่สำคัญและมีบทบาทเด่นชัดที่สุดในการถ่ายทอดความรู้สึกและความปรารถนาที่มีต่อเปโรให้เขาได้รับรู้

ในภาพยนตร์เรื่อง Eat Drink Man Woman ฉากสำคัญ ได้แก่ ฉากสุดท้ายของการกินอาหารคำร่วมกันซึ่งครอบครัวชูได้เชิญลูกสาวลูกเขยมาพร้อมหน้า และรวมทั้งครอบครัวเพื่อนบ้านซึ่งประกอบไปด้วยคุณนายเหลียง จินหรง และซานซาน ชูได้ลุกขึ้นยืนประกาศว่า "ชีวิตมิได้เป็นเหมือนการทำอาหารเลยแม้แต่นิดเดียว" และชูก็ได้บอกให้ทุกคนในที่นั้นทราบว่า เขามีแผนการจะแต่งงานกับจินหรงและจะขายบ้าน แต่ที่ไม่เคยประกาศบอกใครเพราะว่าไม่อยากให้ลูก ๆ ต้องเป็นกังวลและเป็นภาระในเรื่องของเขา คำประกาศของชูสร้างความตกตะลึงแก่ทุก ๆ คนในที่นั้น แต่ก็ทำให้เราได้เข้าใจถึงความหมายจากประโยคที่ชูพูดนั่นคือ ชีวิตไม่ได้เหมือนการทำอาหารที่จะไปกำหนดกะเกณฑ์หน้าตาหรือรสชาติของมันอย่างไรก็ได้ แต่ชีวิตคือสิ่งที่เราไม่รู้และไม่มีทางรู้ได้เลย

ในภาพยนตร์เรื่อง The Last Supper ฉากที่สำคัญของเรื่อง ได้แก่ ฉากที่นักศึกษาทั้งห้าเชิญแขกคนสุดท้ายซึ่งเป็นพิธีกรชื่อดังทางโทรทัศน์ที่พวกเขาหมายตาไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าต้องมาให้ได้ เพราะจากทัศนคติที่เขาแสดงออกทางโทรทัศน์บ่งบอกว่า เขาเป็นคนที่มีความคิดแบบอนุรักษนิยมแบบสุดขั้วซึ่งนักศึกษาชิงชังรังเกียจที่สุด แต่เมื่อพิธีกรคนดังกล่าวมาปรากฏตัวที่โต๊ะอาหารของพวกนักศึกษาปรากฏว่า ทัศนคติและความคิดของเขากลับแสดงถึงจุดยืนที่ห่างไกลจากความคิดและความคาดหวังของนักศึกษาที่เชื่อมั่นว่าเขาเป็นคนที่อนุรักษนิยมตกขอบ ยิ่งไปกว่านั้น เขายังอธิบายถึงกิริยาท่าทางและลีลาการพูดอันดูเด็ดเดี่ยวที่เขาแสดงออกทางโทรทัศน์ว่ากระทำไป

เพียงเพื่อเพิ่มจำนวนผู้ชม คำพูดของพิธีกรที่มีเหตุผลและมีวาทศิลป์สะท้อนความคิดของเขาว่าเป็นผู้ที่มีสำเนียงรับผิดชอบต่อสังคมโดยมิได้มุ่งหวังแต่จะกอบโกยผลประโยชน์ทำให้นักศึกษาที่เคยสังหารแขกหัวนุรุษนิยมคนแล้วคนเล่าด้วยความมั่นใจว่า ตนทำในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อทำให้โลกน่าอยู่ขึ้นมีอันต้องเกิดความลังเลไม่แน่ใจ และนำไปสู่ความขัดแย้งกันภายในกลุ่ม แต่ในที่สุดขณะที่นั่งศึกษาของตัวลูกไปคุยกัน พิธีกรผู้ชาญฉลาดได้แอบรินไวน์ที่คิดว่ามีสิ่งผิดปกติลงไปในแก้วของนักศึกษา ในฉากนี้ ภาพยนตร์ต้องการจะบอกกับเราว่า ทำ्यที่สุดแล้ว นักศึกษาพวกนี้ที่คิดว่าตัวฉลาดก็ต้องตกเป็นเหยื่อของคนที่ฉลาดกว่าและต้องถูกกำจัดไปในที่สุด

ในภาพยนตร์เรื่อง *Big Night* ฉากที่สำคัญที่สุดของเรื่อง ก็คือ ฉากงานเลี้ยงอาหารอิตาลีในคืนอันยิ่งใหญ่ซึ่งมีความหมายต่อชีวิตของใครหลายคน ในฉากนี้เป็นฉากสำคัญที่ช่วยเรียกความเชื่อมั่นและความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมการกินประจำชาติของตัวเองละครคือ เซคอนโดได้กลับคืนมา และยังเป็นคืนที่ปรโมพ่อครัวมีความสุขใจที่ได้นำเสนออาหารเลิศรสตามสูตรและตามธรรมเนียมการกินของอิตาลีอย่างครบครันให้แก่บรรดาแขกหรือ ซึ่งหลังจากกินอาหารผี มือเขาเข้าไปก็ต้องจดจำคืนนี้ไปตลอดชีวิตเพราะเป็นครั้งแรกที่ได้ตระหนักถึงความหมายของการ "อยู่เพื่อกิน" แบบชาติอิตาลี ซึ่งความสุขในชีวิตมาจากการนั่งลงใช้เวลากินอาหารที่เอร็ดอร่อยอย่างค่อยเป็นค่อยไปไม่ใช่รีบร้อนกินแข่งกับเวลา และในระหว่างกินพวกเขาก็จะสนทนาวิสาสะแลกเปลี่ยนกันเล่าเรื่องราวที่สนุกสนานต่าง ๆ ให้แก่กันฟังในเพราะคนอิตาลีถือว่า เวลาอาหารเป็นเวลาแห่งการสนทนาพูดคุยกันเพื่อกระชับมิตรและสร้างเสริมความรู้สึกที่ดีต่อกัน (Fravo, interview, March 6, 1998)

2) ในฉากที่เกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ กิจกรรมการปรุงอาหาร และกิจกรรมการขายอาหาร ซึ่งปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *Tampopo*, *Babette's Feast*, ฉลุย 1, *The Scent of Green Papaya*, *Eat Drink Man Woman* และ *Big Night*

ในภาพยนตร์เรื่อง *Tampopo* ฉากเกี่ยวกับการปรุงอาหารที่สำคัญได้แก่ ฉากที่แทมโปโปทำบะหมี่ตามที่ได้ศึกษามาเป็นระยะเวลาานเพื่อให้ชายคนขับรถบรรทุกและคู่หู ปรมาจารย์ทางด้านบะหมี่ ชูเฮ และชายผู้รับเหมาก่อสร้างได้กินเพื่อเป็นการทดสอบผลการเรียนรู้ของเธอ

ในภาพยนตร์เรื่อง *Babette's Feast* ภาพยนตร์ได้ให้ความสำคัญระหว่างฉากของการปรุงอาหารของบาเบตต์ในห้องครัวเท่า ๆ กับฉากการกินอาหารของชุมชนชาวคริสต์และนายพล โดยจะใช้ภาพตัดไปมาระหว่างฉาก 2 ฉากนี้

ในภาพยนตร์เรื่อง จลุย 1 ฉากที่สำคัญในการแสดงให้เห็นถึงอุปสรรคในชีวิตที่ป้องกันโด่งต้องประสบในระหว่างกำลังหาทางทำฝันให้กลายเป็นจริง ได้แก่ ฉากที่ทั้งสองชายขนมครกเจ็ดสีและขนมครกคุณภาพ จะเห็นได้ว่าฉากของการขายขนมครกเจ็ดสี ภาพยนตร์ได้ใช้ภาพ Fast Motion แสดงการซื้อขายอันซุกมุ่นวุ่นวายซึ่งบ่งบอกถึงความขายดิบขายดีของขนมครกเจ็ดสี และเมื่อภาพ Fast Motion จบลงเราได้เห็นภาพป้องกันโด่งเซ็ดเหงื่อด้วยท่าทางเหน็ดเหนื่อย แต่เป็นที่รู้กันว่าขนมครกขายหมด แต่ในฉากที่มีการขายขนมครกคุณภาพ บรรยากาศกลับเป็นตรงกันข้ามป้องกันซึ่งวันนั้นขายขนมครกอยู่คนเดียวถึงกับแทบจะหลับด้วยความง่วงหงาวหาวนอน แต่เมื่อเขาเห็นเด็กนักเรียนลงมาจากรถโดยสาร ป้องกันทำท่ากู่กู่จะขายขนมแต่ก็ต้องผิดหวังเมื่อเด็ก ๆ วิ่งผ่านร้านขนมครกคุณภาพเพื่อไปซื้อขนมครกสีฉูดฉาดร้านอื่น

ในภาพยนตร์เรื่อง The Scent of Green Papaya ฉากที่สำคัญของเรื่องคือ ฉากที่หมุยเอามะละกอมาทำอาหารที่หมุยชอบทำเป็นประจำ คือ Grilled Beef with Papaya Salad ภาพยนตร์จะใช้ภาพ Close up ในการจับภาพไปที่มือของหมุยขณะกำลังเตรียมอาหารจานนี้อยู่ ซึ่งจะแสดงถึงรายละเอียดขั้นตอนในการทำ และจะเห็นได้ว่า หมุยจะให้ความสำคัญกับเมล็ดมะละกอกที่ผ่าออกดูเหมือนเช่นทุกครั้ง เนื่องจากว่า ภาพยนตร์ต้องการที่จะเน้นย้ำให้ความสำคัญของมะละกอกที่แสดงนิสัยของลักษณะของคนเวียดนามแท้ ๆ ของหมุย

ในภาพยนตร์เรื่อง Eat Drink Man Woman ฉากที่เกี่ยวข้องกับการปรุงอาหารที่ภาพยนตร์ให้ความสำคัญคือ ฉากที่ชูกำลังเตรียมอาหารมื้อค่ำวันอาทิตย์อย่างพิถีพิถันซึ่งภาพยนตร์ใช้ภาพ Close up ไปที่มือของชูที่ทำอาหารได้อย่างคล่องแคล่วแสดงความเป็นมืออาชีพของเขา ฉากนี้จะปรากฏในตอนต้นเรื่องซึ่งแสดงให้เห็นว่า ชูให้ความสำคัญกับการกินอาหารร่วมกันในครอบครัวมากเพียงใด

ในภาพยนตร์เรื่อง Big Night ฉากที่เกี่ยวข้องกับการปรุงอาหารที่สำคัญที่สุดคือ ฉากที่ปริโมกำลังเตรียมอาหารแบบอิตาเลียนแท้หลายต่อหลายอย่างอยู่ในครัว โดยมีเชคอนโดเป็นผู้ช่วย ฉากนี้จะนำเสนอบรรยากาศความเป็นอิตาเลียนของอาหารและตัวผู้ที่ปรุงด้วยการใช้เพลงภาษาอิตาเลียนที่มีทำนองสนุกสนานมาประกอบลีลาการทำอาหารของปริโม

จะเห็นได้ว่า ในฉากที่ภาพยนตร์นำเสนอภารกิจกรรมการกิน การปรุง และการขายอาหารของตัวละคร ภาพยนตร์จะใช้ภาพ Close up หรือ Extreme close up ไปที่ตัวอาหารหรือไม้กึ่งมือของผู้ที่ปรุงอาหารเพื่อเป็นการเน้นย้ำความสำคัญของอาหารที่ปรากฏในฉากดังกล่าว

ในบทนี้ การวิเคราะห์พบว่า โดยทั่วไปแล้ว ภาพยนตร์ที่ใช้อาหารในการสื่อความหมายทั้ง 9 เรื่องนั้นล้วนมีองค์ประกอบในด้านรูปแบบและเนื้อหาร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นมุมมอง โครงสร้าง แนวคิดหลัก การสร้างตัวละคร แรงจูงใจ และฉาก อย่างไรก็ตาม พบว่า ในแต่ละองค์ประกอบดังกล่าวอาจจะมีหลากหลายไปตามสิ่งที่ภาพยนตร์ต้องการพูดถึงหรือตามวัฒนธรรมด้านอาหารการกินที่แตกต่างกันออกไป